

"Amikor börtönben voltam, meglátogattatok."

A kép forrása: Royalty-Free | © Keantian | Dreamstime.com

Beszélgetés Cséki Győzővel és Marikával arról, miért tartják fontosnak immár több mint két évtizede, hogy fogvatartottakat látogassanak meg a börtönben.

"Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. (Máté 25:35-36) A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg." (Máté 25:40)

Győző: 1997. szeptemberében voltam először börtönben, és azóta feleségemmel rendszeresen járunk, Isten elhívásának engedelmeskedve. Ez úgy indult, hogy egy csendes héten voltam, ahol volt egy kedves fiatal hívő ember, aki épp akkor készült missziós börtönlátogatásra. Akkor azt gondoltam, hogy milyen jó lenne, ha én is mehetnék. Szívesen bemennék oda is elmondani az embereknek, hogy Jézus Krisztus a megoldás számukra. Ekkor még Budapesten laktunk és a Fasori Református gyülekezetbe jártunk. Ezután a Magyar Evangéliumi Börtönmisszióhoz jelentkeztem missziósnak, és ezután heti rendszerességgel jártam a budapesti börtönökbe. Később kibővültek a helyszínek, és elkezdtem Baracskára, majd Márianosztrára járni. Menet közben láttam, hogy kevés a női segítő és hívtam a feleségemet is. Egy idő után Marika is elkezdett járni az 5. kerületbe, a Markó és Gyorskocsi utcába. Amikor az Üdvhadseregbe kerültünk, ez volt a tisztí felvételin az egyik kérésem, hogy ezt a szolgálatot szeretném megtartani. Azt a választ kaptam, hogy ezt nem is kell abbahagyni, ezt folytatni kell. A tisztí képzés alatt is végeztük a börtönmissziót heti rendszerességgel. 10 éven keresztül minden karácsonykor december 24-én mentünk, és vittünk egy kis ajándéksomagot, aminek nagyon örültek a fogvatartottak.

A szolgálatom alatt észrevettem, hogy amikor biznyságot tettem, a fiúk megnyílnak nekem. Ha elkezdtem beszélni az életemről, arról, hogy Jézus mit végzett bennem, akkor jobban odafigyeltek. Amikor leköltöztünk Debrecenbe, ott is az volt az első, hogy megkerestem a helyi börtönt. Vittem be magammal biznyságtevőket, dicsőítő csoportot, bábcsoportot, akik az evangéliumot hirdették. Az öröknek és a dolgozók gyermekeinek mikulásünnepséget is rendeztünk, számukra is hirdetve az evangéliumot. Áthelyezésünkkor ezt a szolgálatot átadtuk az utódunknak. Az új helyünkön Miskolcon is folytattuk a börtönmissziós munkánkat, ez az első szolgálatok között volt. Jó kapcsolatom alakult ki a börtönlelkésszel, kérésére vittem be levélpapírt, borítékot, tisztálkodási szereket, bélyeget, a fogvatartottaknak, mert erre volt a legnagyobb szükségük.

Marika: Számomra nem volt ilyen könnyű a kezdet, nem akartam először menni, de Isten olyan kedvesen tudott rám várni egy évet, és elvégezte a szívemben, hogy én is akarjak menni. Alig telt el egy év és már alig vártam, hogy végre én is a börtönmisszió tagja lehessenek. A legfontosabb, hogy azoknak, akiket megvet a társadalom, nekik is el kell juttatni Isten szeretetét. A legkülönbélebb

eszközökkel tudjuk feljűk kifejezni a törődésűnket, de legfűkűppen Isten szeretetét. Karácsonykor például karácsonyi díszszalvétát is helyeztűnk a csomagokba, hogy ezzel is egy kis ünnepi hangulatot vigyenek a zárkába. Aki kérte, annak próbáltűnk abban segíteni, hogy a kint lévű családűkat támogassűk. Volt olyan férű, aki arra kért, hogy aműg a felesége kűrházban van, vigyázzűnk a gyerekeire. Szűvesen segítettűnk ilyen módon is.

Gyűzű: Volt egy fiű, akit a bűrtűnben ismertem meg és olyan kapcsolat alakult ki kűzöttűnk, hogy végűl meghűvtűk a lányűnk eskűvűjere is. Ő igazi lelki testverré vált.

Általában az elűzetesben lévűkhűz járűnk és azokhoz, akik épp tűltik a bűntetésűket. Hissűk, hogy száműkra is az igazi szabadulást jelenti az evangélium, ez az egyetlen lehetűségűk, hogy jű irányt vegyen az életűk. Isten az ő lelkűket, szelleműket, is meg tudja szabadítani. Az életfogytiglan bűntetésűket tűltű fogvatartottakhoz én nem jártam, azt gondolom, hogy az őfelűjűk valű szolgálat egy kűlűn elhívás a bűrtűnmissziűn belűl is. Nekik ott a bűrtűnben kell megtalálni azt az életműdot, ami elfogadhatű, és abban segíteni őket, hogy feldolgozzák Isten segítségével a feldolgozhatatlant.

Voltak olyan tapasztalataitok, amikor valaki megtért és ettűl megváltozott az élete és másként folytatta?

Gyűzű: Az ÉRA Alapítványban találkoztam olyan bűrtűnbűl szabadult fiűkkel, akik járnak gyűlekezetbe, vannak pozitív változások az életűkben, de sajnos ez nem tűl nagy számban fordul elű. Van egy nagyon jű tűrtűnet, amiben jűl látszik, hogy sohasem tudhatűk kit, mikor érint meg a hirdetett ige? Meghűvtűk bennűnket vidékre egy evangélizációs szolgálatra. Az Istentisztelet végén odajűtt hozzám egy kűzepkorű férű és azt mondta, hogy én ismerlek téged, mert segítettűl nekem Budapesten, amikor bűrtűnben voltam. Amikor kiszabadultam megkerestem a helyi református gyűlekezetet, beépűltem, és azóta oda járok. Talán tűz év is eltelhetett a két találkozás kűzűt.

Marika: Hissűnk abban, hogyha azonnal nem is látűk meg a munkánk gyűműlcsét, legalább a magokat elvetűk. Jű reménységűl vagyűnk, hiszen mi úgy látűk, hogy a fogvatartottak szűve sem nehezebb talaj, mint egy jűl szituált kűzűsségben élű. Sűt, ők talán még nehezebben érhetűek el. Társadalmi megítélés szempontjából viszont ők egy másik szinten mozognak. Erkűlcsi szinten vannak megbélyegezve.

Egyszer voltam egy nűi alkalmon, ahol beszűlnem kellett a bűrtűnmisszűs munkámrűl. Akkor azt találtam mondani, hogy az elítélteket Isten ugyanúgy szereti, mint bárki mást kűzűlűnk. Ha láttátok volna néhányűk arcát... , nem gondolkodtűnk errűl egyformán, ők nem nagyon akarták megérteni ezt a dolgot.

Gyűzű: Vannak olyanok, akik bekerűlnek a bűrtűnbe az élet pűrgésébűl és megnyugszanak, elkezdenek gondolkodni. Két út van elűttűnk. A kényszerű bezártságban vagy máskűpp kezdik látni a műltűkűt, a családűkűt, a jűvűjűkűt. Vagy szakítani akarnak a műlttal, a régi életűkkel és helyesen cselekedni Isten segítségével, vagy folytatják régi életűket.

Ha helyes is az elhatározás, a szabadulás után jön aztán a probléma azzal, hogy visszamennek abba az életkűzűsségbe, ahol nem változott semmi. Hiába megy hittel, akarással lehet, hogy egy ideig bírja, állja a sarat, de egy idű után általában sajnos feladja. Olyan is van, hogy olyan kűzűsségbe megy vissza, ahol nem fogadják be, kirekesztik a műltja miatt. A bűrtűnbűl szabadult fiűkkel az a legjobb, ami tűrtűnhet, hogy olyan kűzűsségbe kerűlnek, ahol vannak már olyanok, akik hasonló nehézségekben mentek keresztül. Pontosan ismerik, milyen buktatókkal kell szembenézni, és hogyan lehet megkűzdeni a helyes lépésekert, hiszen ők már megtettűk ezt az utat. Egy kűlsűs, aki nem élt át hasonlűt nagyon nehezen tud segíteni egy bűrtűnbűl szabadult embernek.

Marika: Azt még elmondánám, hogy a nűk kűzűt nagyon fontos volt az evangélium üzenete mellett, hogy megértsűk, ők is nagyon értékesek. Teljes egészében értéktelen, semmirevalű rossznak tartották magukat. Saját szeműkben a cigány nem is számít olyan értékű embernek fűleg, ha elkövetett bármilyen bűnt, akkor azt hiszi semmire nem jű. Őnmagukat is bűntettűk. Logikus, ez a Sátán becsapása, azért, hogy továbbra is fogságban tudja tartani őket. Amikor a bibliából tanítottam őket, nagy hangsűly helyeztem arra, hogy ők Isten számára nagyon értékesek. Megérdemelt bűntetésűket tűltik, mert elkövetettek valamit, ezért kell bent lenniűk. De van lehetűségűk egy új életűtra, ha megragadják az Isten kegyelmét. Ezt valahogy az ő nyelvűkűn szoktűk elmondani a teljes, gyűnyűrű szép evangéliumot.

Gyűzű: A missziűs alkalmon azt tapasztaltam, fontos, hogy legyen dialógus, ne „csak” prűdikáciűt hallgassanak. Úgy látom, hogy a nűk egy része áldozat, akiket kihazsnáltak, becsaptak.

Marika: Én soha nem kérdezem meg, hogy ki miert kerűl be, mert nem akarom tudni. Ha tudnám, akkor már szűlethetne egy megítélés a szűvemben és azt nem akarom. Nem szeretnűm, hogy ez befolyásolja az evangélium hirdetését. A Gyorskocsiban a nűi

szinten mindig megkaptam a kis könyvtárszobát, de Isten elintézte azt, hogy még csak eszembe se jusson félni a 15-20 fogvatartott között. Egyszer néztem, ahogy bejön a női csoporttal egy férfi, kérdeztem magamban, mit csináljak most. Néztem és figyeltem őt, sokára jöttem rá, hogy ő nem is férfi, hanem nő. És azon napon, amikor hirdettem nekik az Isten kegyelmét, szeretetét, ő volt az egyetlen, akinek folytak a könnyei és azt kérdezte a végén: Te, Marika néni? Engem is szeret az Isten? Lehet, hogy az Isten pont neki készítette ezt az alkalmat. Teljesen megnyílt a szíve.

A fő motivációnk az, hogy mindenkihez eljusson az evangélium.

Győző: Az elmúlt évek során, svájci és amerikai csoportokat vittünk be énekelni, és Istentiszteletet tartani. Amióta mi a feleségemmel az Údvahadseregben szolgálunk, mindig része volt a börtönmisszió a munkánknak. A legfőbb dolog, hogy minden ember meghallja az evangéliumot. Bent a börtön falai között, bizonytalanság uralkodik még mielőtt végső ítéletet kapnak, nem tudják, hogy mi lesz velük, hány év büntetést fognak kapni. A pandémia alatt online bizonyágtételeket küldött a misszió a börtönlelkésznek, amit levetítettek a missziós foglalkozások helyett, de a fogvatartottaknak nagyon hiányzik a személyes találkozás.

Marika: Mindenhol, minden börtönlelkésszel jó kapcsolatunk van, jónak és szükségesnek ismerik el a tevékenységünket. Előfordult, hogy behívatott engem a börtönparancsnok és elmondta, hogy mennyire nagyra tartja a munkánkat, megköszönte és kiemelte, hogy nagyon fontos, hogy jelen legyünk a fogvatartottak életében.

A saját életetekre hogyan hatott vissza ez a szolgálat?

Győző: Minket is formált, megtanultuk elfogadni és megérteni más emberek életét. Elképzeltük, hogy mi lett volna, ha mi születtünk volna abba a környezetbe, abba a helyzetbe, amelyből ők jöttek. Az Isten kegyelmes volt, hogy minket a mi családjunkba helyezett. Senki nem tudhatja, hogy mi lett volna belőle, ha más helyre születik. Megtanultuk nem megítélni az embert első látásra.

„Börtönben voltam és meglátogattatok” Máté evangéliuma 25:35 – mondta maga az Úr Jézus. Amikor találkozunk majd, nem azt fogja tőlem kérdezni, hogy hány biblia órát ültem végig, vagy mennyi szemináriumot hallgattam meg. Hiszem, hogy a börtönmisszióban hirdetett evangélium hatása lesz a fontos.

Forrás: Cséki Győző, Cséki Marika /Miskolci Gyülekezet/Kommunikációs osztály

Dátum: 2021 június 15.

A képek forrása: Royalty-Free | © Keantian | Dreamstime.com

A hír letölthető INNEN pdf formátumban